

Arrest

nr. 192 827 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren op X te Mogadishu. U bent etnisch Habar Gedir. U bent gehuwd op 12-12-2015 met X, in Mogadishu, maar u heeft geen kinderen. Uw moeder is overleden en uw vader woont nog in Wadajir, Mogadishu. U heeft een zus en drie broers, waarvan er twee in Hargeysa wonen. U was taxichauffeur in Mogadishu en werd bevriend met twee Oegandese soldaten die bij de luchthaven werkten. Ze vroegen u soms om zaken voor hen te kopen, zoals elektronica.

Op 09-06-2016, toen u op de Bakara-markt was, kwamen twee onbekende mannen naar u en vroegen u om hen naar Elasha Biyaha te rijden. Tijdens de rit hielden ze een pistool tegen uw hoofd, bonden u vast, blinddoekten u en brachten u naar een huis. Daar werd u geslagen. Het bleek dat u werd

vastgehouden door leden van Al-Shabaab. Na zes dagen kwam er een lid van Al-Shabaab naar u toe, zei dat u een ongelovige was en uw straf de dood was. U kon echter nog uw leven redden door een taak uit te voeren en een bom tot ontploffing te laten brengen in of bij de basis Halane, een basis van AMISOM bij de luchthaven. U ging akkoord om uw leven te redden. De andere leden van Al-Shabaab kwamen naar u toe, schudden uw hand en waren blij dat u een nieuwe bekeerling was. U werd opnieuw geblinddoekt en weggebracht op 15-06-2016. Ze lieten u op een plaats achter en uw telefoon ging onmiddellijk over. U werd verteld dat u uw taak nog diezelfde week moest uitvoeren. U ging naar huis en u vertelde het gebeurde aan uw ouders. Uw moeder had ondertussen de Nisa ['National Intelligence and Security Organisation'], de Somalische veiligheids- en inlichtingendienst gebeld. U werd een tweede keer gebeld die dag door Al-Shabaab en u kreeg te horen dat ze wisten dat u bij uw moeder verbleef. Uw broer raadde u aan om naar een ander huis te gaan. U ging naar het huis van een neef van een verwante. Uw vader verkocht een stuk land en uw reis werd geregeld. U verliet Mogadishu op 2-7-2016 en ging met het vliegtuig naar Turkije. In Turkije ging u met de boot naar Griekenland, vanwaar u met het vliegtuig naar België reisde. U kwam te België aan op 16-7-2016 en vroeg er asiel aan op 02-08-2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bevriend werd met enkele Oegandese AMISOM-soldaten tijdens uw werk als taxichauffeur (gehoorverslag CGVS 1, p.10). U verklaarde dat er op een dag twee goed geklede jongens naar u toe kwamen op de Bakara-markt, een pistool op u richtten, u blinddoekten en u vastbonden. U verklaarde dat ze u naar een huis brachten, waar u te horen kreeg dat u een ongelovige was (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). U werd geschopt en geslagen en kreeg meermaals te horen dat u een ongelovige was, een Murdid, waarna er op de zesde dag een man kwam die zei dat u ging sterven als u hen niet zou helpen. U verklaarde dat de man voorstelde om een bom mee te nemen naar Halane, waarmee u instemde uit angst. U verklaarde dat de mannen van Al-Shabaab "heel blij" waren, naar u toekwamen, uw hand schudden en zeiden: je bent geaccepteerd, we willen dat je werkt voor de islam. U verklaarde verder dat ze u opnieuw blinddoekten en wegbrachten. U verklaarde dat de twee Al-Shabaab-leden die in uw taxi stapten niet gemaskerd waren (gehoorverslag CGVS 1, p. 18). U gevraagd of de Al-Shabaab-leden gemaskerd waren in dat huis [waar u opgesloten zat] (gehoorverslag CGVS 1, p. 22), verklaarde u dat sommige gemaskerd waren en sommige niet, dat de man die u ondervroeg niet gemaskerd was en de rest wel. U gevraagd hoeveel er in dat huis waren, verklaarde u dat u er zo'n 30 zag en dat ze wapens in en uit het huis laadden. U gevraagd of het geen risico was dat u enkele gezichten zag van Al-Shabaab-leden, dat u die mannen zou kunnen aangeven, verklaarde u dat diegene waarvan men de gezichten kon zien, niet naar de stad komen. **Het dient opgemerkt te worden dat deze operatie, waarbij u opgepakt wordt door leden van Al-Shabaab en naar [één van] hun basis[sen] wordt gebracht waar zo'n 30 leden van Al-Shabaab rondlopen en waar u ongemaskerde leden ziet, een ernstig risico inhoudt voor Al-Shabaab, waarbij ze de organisatie in gevaar kunnen brengen.** U was immers bevriend met enkele AMISOM-leden; de kans dat u deze informatie zou kunnen doorgeven aan AMISOM of aan de bevoegde autoriteiten is zeker niet onbestaand. **Dat een georganiseerde terreurorganisatie zoals Al-Shabaab dergelijke rekruteringswijze zou hebben en dergelijke risico's zou nemen [namelijk zomaar een 'kandidaat-lid' in hun basis laten binnengaan hoewel het nog niet zeker zijn of deze persoon wel wil meewerken], is weinig geloofwaardig en onwaarschijnlijk.** Dat de Al-Shabaab-leden u dan verder proberen te rekruteren, u die ze notabene eerst als ongelovige beschouwden, en ze dan plots "heel blij" waren dat u geaccepteerd had om met hen samen te werken, getuigt verder geenszins van reële situaties. Uw verklaringen, die geenszins getuigen van reële situaties, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas.

U verklaarde dat uw moeder u zei na uw vrijlating dat ze uw verdwijning had gemeld aan NISA [inlichtingendienst], (gehoorverslag CGVS 1, p. 12).

U verklaarde verder dat uw moeder zei dat ze [NISA] constant terugkeerden naar het huis, dat ze in groep kwamen, dat er geruchten waren in de wijk dat Al-Shabaab u had meegenomen en dat uw jongere broer zei dat u weg moest aangezien die mannen elke dag naar het huis kwamen en dat ze u zouden ondervragen over de mannen die u hadden meegenomen. U verklaarde dat u dan ging

onderduiken. U gevraagd of u naar de autoriteiten bent gegaan of naar de politie (gehoorverslag CGVS 1, p. 23), verklaarde u dat ze uw moeder en uw familie bang maakten, dat ze [u bedoelde vermoedelijk de autoriteiten] u niet konden vertrouwen omdat u van Al-Shabaab kwam, dat u er middenin zat, dat u gearresteerd kon worden als u ging, dat u enkele dagen later vrijgelaten kon worden, maar dat de mannen [van Al-Shabaab] u gedood zouden hebben. U gevraagd of u nog iets hoorde van NISA (gehoorverslag CGVS 1, p. 24), verklaarde u dat NISA u zocht in uw huis, omdat uw moeder hen informeerde, en dat ze verscheidene keren naar uw huis terugkeerden om u te vinden. U gevraagd of u nog iets hoorde van NISA, verklaarde u dat u de simkaart weggooid, dat u niet gepraat heeft met uw familie en dat u alleen de dood van uw familie [uw moeder] hoorde. U opnieuw gevraagd of u nog iets hoorde van NISA, of ze nog iets deden met uw verdwijning, of u iets hoorde van uw vader, verklaarde u dat hij zei dat ze u zochten, maar dat ze u met rust lieten nadat ze u niet konden vinden en na de dood van uw moeder. Het dient opgemerkt te worden dat u uzelf nog verdachter maakte door NISA niet te helpen en hen te ontwijken. Dat NISA [de Somalische inlichtingendienst] u dan verder zou met rust laten omdat ze u niet vonden, hoewel uw moeder hen had geïnformeerd en het blijkbaar algemeen geweten was in de wijk dat u opgepakt was door Al-Shabaab, is verder ongeloofwaardig, onwaarschijnlijk en getuigt geenszins van reële situaties. **Uw verklaring dat u niet naar de autoriteiten bent gegaan omdat u bang was dat Al-Shabaab u zou doden indien u gearresteerd zou worden door de autoriteiten, komt zeer bevreemdend over gezien uw verklaringen dat NISA sowieso al betrokken was en u sowieso een doelwit was van Al-Shabaab, zeker wanneer u hun bevel negeerde:** u verklaarde dat Al-Shabaab u ofwel ging doden ofwel dat u moest meewerken met hen (gehoorverslag CGVS 1, p. 11) en u verklaarde verder dat u voelde dat ze het [uw auto] wilden laten ontploffen met u erbij (gehoorverslag CGVS 2, p. 10). Dat u dan weigerde mee te werken met de inlichtingendienst, hoewel deze al op de hoogte waren van de zaak en u sowieso ten dode was opgeschreven, daar u hoedanook het bevel van Al-Shabaab zou weigeren om mee te werken en in de ontploffing om te komen, weet dan ook geenszins te overtuigen. Deze verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielaanvraag.

U verklaarde dat u een bom aan uw auto moest brengen naar Halane (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). U gevraagd hoe u die mijn [bom] dan precies zou krijgen (gehoorverslag CGVS 1, p. 24), verklaarde u dat u die week nog zou moeten doen wat ze wilden, dat ze gingen komen naar jou, maar dat u die week moest klaar zijn. U verklaarde tijdens het tweede gehoor ook dat ze die week een bom aan uw auto zouden vastmaken (gehoorverslag CGVS 2, p. 19). U gevraagd waarom ze die mijn niet bevestigden toen u in dat huis zat bij Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS 1, p. 24), verklaarde u **dat ze wisten dat u verdacht zou worden, omdat u weg was voor 6 dagen** en dat ze hun missie goed planden. U verklaarde dat leden van Al-Shabaab u een tweede keer opbelden nadat u wegging uit uw ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS 1, p. 24) [u heeft overigens niets vermeld van de eerste en tweede oproep toen u uw volledige verhaal aan het vertellen was (gehoorverslag CGVS 1, p. 10-12)]. U gevraagd wat ze toen zeiden, verklaarde u dat ze wisten dat u bij uw moeder was en dat de missie goed zal gaan door Gods wil. Het dient opgemerkt te worden dat het ten eerste uiterst bevreemdend bevonden wordt dat de Al-Shabaab leden het risico namen u nogmaals te bellen hoewel ze eigenlijk niets te zeggen hadden en de opdracht die week moest uitgevoerd worden, en ze wisten dat u verdacht ging worden en ten tweede **is het uiterst ongeloofwaardig dat ze dan verwachtten dat ze nog de bom zomaar even aan uw auto zouden kunnen bevestigen, hoewel ze zelf wisten dat u verdacht zou worden, en het blijkbaar algemeen geweten was in de wijk dat u opgepakt was door Al-Shabaab, uw moeder effectief NISA al gecontacteerd had en u dus opgevolgd zou kunnen worden door de Somalische veiligheidsdiensten.** Opnieuw getuigen uw verklaringen geenszins van reële situaties en blijkt dat Al-Shabaab eigenlijk vooral iets te verliezen had door deze operatie aan u toe te vertrouwen en in contact te staan met u. Dat Al-Shabaab op de hoogte zou zijn van uw bewegingen, maar dan niet op de hoogte zou zijn van het feit dat uw moeder de inlichtingendienst had verwittigd, hoewel ze zelf verwachtten dat u verdacht zou worden en NISA al meerdere keren naar uw huis was gegaan, is verder ongeloofwaardig.

U verklaarde dat u twee uur onderweg was met de auto [toen u opgepakt was door Al-Shabaab] (gehoorverslag CGVS 1, p. 19). U gevraagd hoe u wist dat het twee uur was, verklaarde u dat u de schatting weet van wanneer ze u oppakten en dat u de tijd wist toen u daar aankwam (gehoorverslag CGVS 1, p. 20).

U gevraagd hoe u de tijd wist toen u daar aankwam, verklaarde u plots dat u dat kon voelen, dat u kon voelen hoelang het duurt om ertoe te komen, dat u niet aan het slapen was en dat u wakker was (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het dient opgemerkt dat uw verklaringen, waarbij u enerzijds zei dat u de tijd van vertrek en aankomst ongeveer wist, en anderzijds verklaarde dat u de tijd kon voelen, tegenstrijdig zijn.

U verklaarde dat u een bom naar Halane moest brengen (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). U gevraagd wat Halane is (gehoorverslag CGVS 2, p. 9), verklaarde u dat Halane een Oegandese basis is, vlak naast de luchthaven. U gevraagd of het dan niet sterk beveiligd is of bewaakt, als het een Oegandese basis is, verklaarde u dat het heel goed bewaakt is, maar dat u iemand bent die ze kennen, die zaken naar hen bracht. (gehoorverslag CGVS 2, p. 10). U gevraagd of u alle Oegandezen in de basis kende, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze u niet kennen, en dat sommigen u kenden. U gevraagd of het mogelijk was om binnen de basis Halane te geraken als u slechts enkelen kenden, verklaarde u dat diegenen die u kennen, naar buiten [zouden] komen, om u binnen te laten. U gevraagd of u ooit binnen die basis bent geweest, verklaarde u dat u uw auto voor de deur parkeerde, u hen die zaken gaf en terug ging naar uw werk. U gevraagd waarom Al-Shabaab dan verwachtte dat u naar binnen zou kunnen als u dat altijd deed [buiten blijven], verklaarde u dat u kon binnen gaan als u probeerde. U gevraagd hoe u dat dan zou doen, verklaarde u dat u iemand bent die heel open is, die extravert is, en die mensen kent en dat u kan binnen geraken als u wil. U gevraagd of u echt denkt dat u binnen zou kunnen geraken omdat u extravert bent, gegeven het feit dat de basis heel goed bewaakt wordt, verklaarde u dat u de zaken bracht wanneer de mannen u vroegen om zaken te brengen, dat u naar hen [zou] gaan en zeggen dat u nog andere zaken heeft die u moet binnenbrengen. **Volgens de beschikbare info, toegevoegd aan het administratief dossier, is Halane naar verluidt de meest beveiligde regio in Mogadishu en herbergt het kantoren van de Verenigde Naties en Westerse ambassades en is het de grootste militaire basis van de Afrikaanse Unie in de hoofdstad. Uw verklaring dat u denkt dat u zomaar zou kunnen binnenrijden in een goed beveiligde basis van AMISOM omdat u daar twee soldaten kende, hoewel u daarvoor altijd voor de poort parkeerde, komt dan ook uiterst bevreemdend over.** Verder blijkt uit de toegevoegde informatie dat Al-Shabaab de Halane-basis [waar u de bom naartoe moest brengen] bestookt heeft met mortiergranaten in februari 2016, waardoor het feit dat Al-Shabaab zich de moeite neemt om u [een gewone burger, een amateur] te proberen rekruteren, een onnodig risico blijkt te zijn, zeker gezien het feit dat ze zelf verwachtten dat u verdacht zou worden.

U legde daarnaast enkele documenten neer: u legde uw geboorteakte neer en een certificaat van authenticiteit, uw rijbewijs en de envelop waarmee deze documenten verstuurd zijn. Het dient opgemerkt te worden dat er echter weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Somalische (identiteits-)documenten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast wordt uw Somalische nationaliteit en uw identiteit hier niet meteen betwist. Uw neergelegde documenten weten de hierboven gemaakte vaststellingen niet te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen.

Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze

in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is.

Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT X (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal

burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "HLN", dd. 11 december 2016"; "Artikel van "HLN", dd. 2 januari 2017"; "Artikel "De Standaard" dd. 2 januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 25 januari 2017"; "Artikel "Al Jazeera", Januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 19 februari 2017"; "Artikel "Al Jazeera" 20 februari 2017"; "Artikel "The Guardian" dd. 25 januari 2017"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 april 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder opwerpt dat "het onwaarschijnlijk zou zijn dat Al Shabab zijn organisatie zou riskeren door verzoekende partij naar hun schuilplaats te brengen en er ongemaskerd rond te lopen", voert verzoeker aan dat hij niet kon weigeren om samen te werken, laat staan Al Shabaab verklikken bij de autoriteiten. Verzoeker stelt immers dat hij werd ontvoerd en dagenlang werd mishandeld en dat Al Shabaab bovendien ook zijn familie bedreigde. Verzoeker voegt nog toe dat hij tijdens de twee-uur durende autorit op weg naar de schuilplaats geblinddoekt was en dus niet exact weet waar de schuilplaats zich bevindt.

Aangaande de stelling van verweerder dat het vreemd is dat verzoeker niet naar de autoriteiten is gegaan, geeft verzoeker aan dat hij, hoewel hij uiteraard beschermde wilde worden door de autoriteiten, doodsbenuwd was na alle folteringen. Verzoeker voert aan dat “[i]ndien zij zou samenwerken met NISA, zou zij haar leven en het leven van haar familie riskeren gezien NISA haar nooit zou kunnen beschermen tegen AL Shabab. Indien zij besliste om samen te werken met Al Shabab, zou zij gearresteerd worden door de autoriteiten. Verzoekende partij zag werkelijk geen uitweg. Het enige dat zij kon doen om zichzelf te redden, was vluchten uit Somalië.”

Volgens verzoeker zetten de Al Shabaab leden nog door met hun plannen omdat deze niets meer te verliezen hadden. Verzoeker herhaalt dat Al Shabaab hem opbelde om te verzekeren dat zij het serieus meenden en verzoeker diende door te gaan met de plannen. Het verzoekschrift stelt dat verzoeker “niet in het hoofd [kan] kijken van Al Shabab en weet niet hoe zij planden om de bom aan de wagen vast te maken”. Verzoeker verwijt verweerder dat deze “ten onrechte doet uitschijnen, dat de autoriteiten op basis van een vermoeden verzoekende partij 24 uur per dag in de gaten zou houden om Al Shabab te betrappen”. Hij verduidelijkt dat “[z]ij verzoekende partij zelfs niet kunnen vinden [hebben] na haar vrijlating, dus zij konden ook niet met zekerheid weten dat zij samen werkte met Al Shabab, laat staan dat zij mankrachten zouden inzetten om haar voortdurend in de gaten te houden...”

Verzoeker verduidelijkt verder nog dat hij weet wanneer hij ongeveer ontvoerd werd en vervolgens een schatting maakte van de duur van de autorit naar de schuilplaats.

Daar waar verweerder het vreemd vindt dat verzoeker zomaar zou kunnen binnenrijden in een goed beveiligde basis van AMISOM, herhaalt verzoeker dat hij gekend was door de Oegandese troepen, er geregeld kwam en dus de ideale pion was voor Al Shabaab om in te zetten.

Volgens verzoeker legt verweerder het volledige asielrelaas naast zich neer en focust deze zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het “onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus van 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.” Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Wadajir vaak getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat ook in de internationale pers “heel wat artikels terug te vinden [vallen] over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)” en voegt een greep uit “de veelheid aan verschenen artikels van aanslagen van na 6 september 2016 en waarover verwerende partij in alle talen zwijgt in haar beslissing” toe: “11 december 2016: een aanval nabij de haven van Mogadishu, waarbij minstens 30 doden vielen. De meeste slachtoffers waren werklieden en havenarbeider. Bijna 50 anderen, vooral burgers, raakten gewond (stuk 3); 2 januari 2017: een aanval op een hotel met minstens 12 doden tot gevolg, waarvan de meeste gewone burgers (stuk 4); 2 januari 2017: een bomexplosie nabij het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie, met drie doden tot gevolg (stuk 5); 25 januari 2017: een dubbele bomaanslag nabij een hotel, minstens 28 doden tot gevolg. 43 andere raakten gewond (stukken 6 en 7); 19 februari 2017: bomauto richt ravage aan in Mogadishu, minstens 35 doden, waaronder kinderen en minstens 10 vrouwen (stuk 8); 20 februari 2017: aanval op een drukke markt in Mogadishu: minstens 39 doden en 50 gewonden (stuk 9); 25 januari 2017: minstens 28 doden bij een bomaanslag in een hotel in Mogadishu doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)”.

Het verzoekschrift voert aan dat de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en dat deze niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat “de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu [heeft] en niet in staat [is] haar burgers te beschermen tegen het geweld”. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie

zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn. Het stelt de mensen in een kwetsbare positie en schendt het non-refoulement beginsel.

Bovendien is ook de humanitaire situatie er desastreus en kunnen de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, niet gewaarborgd worden.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *“het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir) wel veilig te noemen valt, quod non”*. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering, terwijl deze elementen *“door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab”*.

In hoofdorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart Somalië te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met Al Shabaab. Aangezien verzoeker bij loutere beweringen blijft die hij doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat deze waarachtig en aannemelijk zijn.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Met het CGVS kan worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande zijn ontvoering en gevangenschap en de daaropvolgende (poging tot) rekrutering door Al Shabaab, wat tevens de directe aanleiding van verzoekers vlucht uitmaakt en dus tot de kern van zijn asielrelaas behoort. Zo verklaarde verzoeker dat hij ontvoerd en naar een huis gebracht werd door Al Shabaab, waar hij geslagen en geschopt en meermaals ongelovige genoemd werd (gehoorverslag van

het CGVS van 2 december 2016 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 11). Verzoeker stelde verder dat hij op de zesde dag van zijn gevangenschap benaderd werd door een Al Shabaab lid die verzoeker zei dat hij gezuiverd kon worden en zijn leven redden indien hij een bom zou meenemen naar Halane, waarmee verzoeker uit angst instemde (CGVS-verslag 1, p. 11). Hij gaf aan dat daaropvolgend “[d]e mannen van Al-shabaab, er waren er veel in dat huis, kwamen naar mij en schudden mijn hand. Ze waren heel blij. Ze zeiden: je bent geaccepteerd voor wat we willen dat je doet, en we willen dat je werkt voor de islam.” (CGVS-verslag 1, p. 11). Er kan echter niet worden ingezien waarom Al Shabaab verzoeker dergelijke opdracht toevertrouwde – en hij dus volgens hun zienswijze in het paradijs wordt opgenomen als martelaar –, terwijl de Al Shabaab hem als ongelovige aanzagen en aldus onwaardig en hij hiervoor eerder gefolterd en bedreigd werd (CGVS-verslag 1, p. 11). Bovendien getuigen verzoekers verklaringen – waarbij de Al Shabaab leden, na hem zes dagen als Murdid te zien, “heel blij” zijn omdat verzoeker instemde met de opdracht – van een laag realiteitsgehalte. Ook de vaststelling dat verzoeker ontvoerd werd door twee Al Shabaab leden die niet gemaskerd waren en in een huis met dertig Al Shabaab leden, waarvan sommige gemaskerd waren en sommige niet, gevangen gehouden werd, nog vóór hij had ingestemd om de opdracht uit te voeren voor Al Shabaab (CGVS-verslag 1, p. 18), is geenszins aannemelijk nu dit een ernstig risico en gevaar inhoudt voor Al Shabaab. Dit klemt temeer nu verzoeker bevriend was met enkele AMISOM-leden, aan wie verzoeker gemakkelijk informatie zou kunnen doorgeven, en Al Shabaab hiervan op de hoogte was (CGVS-verslag 1, p. 16-17). Verzoekers uitleg – dat diegene die ongemaskerd waren niet naar de stad komen (CGVS-verslag 1, p. 22) – kan niet overtuigen. Dat een georganiseerde terroristische organisatie als Al Shabaab op dergelijke amateuristische wijze te werk gaat – waarbij ze hun organisatie en werkwijze in gevaar brengen om een ongelovige potentieel te kunnen rekruteren – is ongeloofwaardig en doet afbreuk aan verzoekers beweringen hieromtrent.

2.5. Dat in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker zou meewerken en Al Shabaab niet zou verklikken, aangezien Al Shabaab niet alleen verzoeker maar ook zijn familie bedreigde, strookt niet met verzoekers verklaringen en daden. Immers verzoeker is thans in Europa en heeft na zijn vertrek zijn familie in Somalië achtergelaten terwijl Al Shabaab verzoekers familie bedreigde. Voorts zegt verzoeker zelf dat zijn familie geen problemen met Al Shabaab kent. Hij belt dagelijks met zijn vader, die nog steeds in Mogadishu woont, die deze over de situatie van verzoekers familie enkel zegt dat “*hun gezondheid goed is en er zijn algemene problemen in Somalië, niet specifiek voor hen*” (CGVS-verslag 1, p. 4-5).

2.6. Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet tot de autoriteiten zou wenden nadat Al Shabaab hem had vrijgelaten, temeer nu verzoekers moeder zijn verdwijning reeds gemeld had aan het NISA (CGVS-verslag 1, p. 12). Verzoeker legde uit dat hij niet naar de autoriteiten of politie gegaan was, omdat “[z]e maakten mijn moeder bang, en mijn familie. Als ik ging, was ik bang, ze konden me niet vertrouwen omdat ik van AS kwam. Ik zat er middenin, ik was in het midden. Als ik naar hen ging, kon ik gearresteerd worden. ik kon enkele dagen later vrijgelaten worden; maar die mannen (Al Shabaab) zouden me niet laten (...) ze zouden me gedood hebben” (CGVS-verslag 1, p. 23). Bovendien stelde verzoeker dat het NISA hem zocht en verscheidene keren naar zijn huis kwam (CGVS-verslag 1, p. 24). Verzoekers verklaring dat hij niet naar de autoriteiten is gegaan uit vrees vermoord te worden door Al Shabaab kan niet worden aangenomen, nu hijzelf stelde dat het NISA reeds betrokken was en hij hoe dan ook gedood zou worden door Al Shabaab indien hij weigerde mee te werken (CGVS-verslag 1, p. 11). Uit verzoekers verklaringen blijkt daarenboven dat hij het NISA niet vreesde, nu hij stelde dat “*de overheid doodt je niet. Ze arresteren je, als je bewijst dat je geen overtreder bent, zouden ze me vrijlaten*” (CGVS-verslag 1, p. 23). Verder dient opgemerkt dat verzoeker zich nog verdachter maakte door het NISA niet te helpen en hen te ontlopen en dat het niet aannemelijk is dat het NISA verzoeker met rust liet omdat ze hem niet konden vinden (CGVS-verslag 1, p. 24). Dat verzoeker geen beroep gedaan heeft op de autoriteiten na de ontvoering en rekruteringspoging door Al Shabaab – noch een aannemelijke uitleg kan geven waarom hij hieraan verzaakt heeft – doet derhalve opnieuw afbreuk aan de waarachtigheid van deze beweringen laat staan aan verzoekers voorgehouden nood aan (internationale) bescherming.

2.7. Ook verzoekers verklaringen aangaande de bom en hoe Al Shabaab deze bom aan verzoeker zou geven, zijn uiterst ongeloofwaardig. Zo verklaarde verzoeker dat Al Shabaab de week na zijn vrijlating een bom aan verzoekers auto zou vastmaken (CGVS-verslag 1, p. 24; gehoorrapport van het CGVS van 9 februari 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 19). Gevraagd waarom Al Shabaab de mijn niet reeds aan verzoekers auto bevestigde toen hij nog in het huis was, antwoordde verzoeker dat “[z]e (Al Shabaab) wisten dat ik verdacht zou worden, want ik was weg voor 6 dagen. Ze planden hun missie om goed te gaan in die wijk” (CGVS-verslag 1, p. 24). De door verzoeker beweerde feiten, waarbij Al Shabaab de bom aan zijn auto zou bevestigen, terwijl zij zelf wisten dat verzoeker verdacht zou worden door de

autoriteiten en het bovendien algemeen geweten was in verzoekers wijk dat hij was opgepakt door Al Shabaab en zijn moeder NISA reeds had gecontacteerd, is dan ook geenszins aannemelijk. Het is immers niet redelijk te veronderstellen dat de Al Shabaab leden deze opdracht aan verzoeker zouden toevertrouwen en op dergelijke wijze zouden organiseren, nu zij hierdoor zichzelf in gevaar brengen en een reëel risico lopen om gearresteerd te worden.

2.8. Het verzoekschrift stelt dat “*verweerder ten onrechte doet uitschijnen, dat de autoriteiten op basis van een vermoeden verzoekende partij 24 uur per dag in de gaten zou houden om Al Shabab te betrappen*”. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker verklaarde dat Al Shabaab wist dat verzoeker verdacht zou worden, zoals hierboven aangehaald, zodat voor hen het risico om opgepakt te worden reëel was. Al Shabaab had dus wel degelijk iets te verliezen, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift aanvoert.

2.9. Voorts legt verzoeker strijdige verklaringen af aangaande de duur van de autorit naar de schuilplaats van Al Shabaab. Zo stelde hij enerzijds dat hij de tijd van vertrek en aankomst ongeveer wist (CGVS-verslag 1, p. 19-20) en anderzijds dat hij de tijd kon voelen (CGVS-verslag, p. 20). Waar het verzoekschrift nog verduidelijkt dat verzoeker weet wanneer hij ongeveer ontvoerd werd en vervolgens een schatting maakte van de duur van de autorit naar de schuilplaats, gaat verzoeker eraan voorbij dat de tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat zijn toelichtingen *post factum* hieraan geen afbreuk doen.

2.10. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat Halane het meest beveiligde gebied in Mogadishu zou zijn, waar VN-kantoren, westerse ambassades en de grootste militaire basis van de Afrikaanse Unie gevestigd zijn. Het is aldus niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde dat niet alle maar sommige Oegandezen in de basis verzoeker kenden en dat hij nooit binnen is geweest in de basis, maar steeds zijn auto voor de deur parkeerde om zaken te overhandigen, binnen zou kunnen rijden (CGVS-verslag 2, p. 10). Ook kan niet worden ingezien waarom Al Shabaab verzoeker, een “*ongelovige*” amateur, zou trachten te rekruteren om een aanslag te plegen op de Halane-basis, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Al Shabaab zelf een morteraanval op de basis van de Afrikaanse Unie uitvoerde in februari 2016. Dit klemt temeer nu Al Shabaab ervan uit ging dat verzoeker verdacht werd en zij zichzelf blootstelden aan het risico om opgepakt te worden door verzoeker in te schakelen. De Raad kan aldus geen geloof hechten aan verzoekers beweerde rekruteringspoging door Al Shabaab, wat tevens centraal staat in diens asielrelaas.

2.11. Aangezien de ontvoering en (gepoogde) rekrutering door Al Shabaab de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en verzoeker niet in staat is de ontvoering, noch de rekrutering aannemelijk te maken, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers asielmotieven.

2.12. Ook de bij het CGVS neergelegde documenten – de geboorteakte van verzoeker, het certificaat van authenticiteit, verzoekers rijbewijs en de envelop waarmee deze documenten zijn verstuurd – kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen. Daargelaten dat de beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten met passende voorzichtigheid dient te gebeuren (zie informatie in het administratief dossier), merkt de Raad op dat verzoekers identiteit, noch diens nationaliteit betwist wordt.

2.13. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.16. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu):

“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo’s) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen” waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) “of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”.

2.17. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.18. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.19. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft.

Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen.

De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.20. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al-Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.21. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.22. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.23. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.24. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.25. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.26. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.27. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.28. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "HLN", dd. 11 december 2016"; "Artikel van "HLN", dd. 2 januari 2017"; "Artikel "De Standaard" dd. 2 januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 25 januari 2017"; "Artikel "Al Jazeera", Januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 19 februari 2017"; "Artikel "Al Jazeera" 20 februari 2017"; "Artikel "The Guardian" dd. 25 januari 2017"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is, dan wel niet meer actueel, of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

2.29. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Bovendien blijkt uit deze artikelen niet dat de situatie van tijdens de verslagperiode van de COI Focus verslechterd is, maar liggen deze incidenten net in de lijn van bovenstaande motivering. Zo wordt de zelfmoordaanslag vlak bij de toegang tot de belangrijkste haven van Mogadishu aangehaald in een artikel van HLN (Het Laatste Nieuws) van 11 december 2016. Op 2 januari 2017 schrijft HLN over een dubbele aanslag met bomauto's waarbij enerzijds een hotel dat vooral bij westerlingen populair is en anderzijds de militaire basis van de Afrikaanse Unie, het doelwit

was. Ook De Standaard rapporteert op 2 januari 2017 over de bomauto aan het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie. Het Daya Hotel, dat vlak bij het parlamentsgebouw ligt en populair is bij regeringsfunctionarissen en ondernemers, werd eveneens getroffen door een dubbele bomaanslag en werd vervolgens bestormd, zo schrijven HLN en The Guardian op 25 januari 2017. Bovenstaande informatie vermeldt verder dat op 19 februari 2017 een autobom aan een drukke markt in Mogadishu 35 doden tot gevolg had. Omdat er geen regeringsgebouwen, militaire kwartieren of andere terroristische doelwitten aanwezig waren, was de aanslag volgens de politie mogelijks niet op de markt gericht, maar explodeerde de bom te snel. Ook Al Jazeera bericht op 20 februari 2017 over voornoemde bomaanslag op de drukke markt. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.30. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen “*er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wajadir)*” wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van twee jaar, verzoeker vervreemden van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij “*behoorlijk verwesterd is*” laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.31. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.32. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.33. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.34. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.35. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK